

Og så er der det med, at man skal kunne tale dansk lige så godt som – de herrer Behnke formentlig.

Vi havde engang en mand her i landet, der hed Ludvig Holberg – vi har endda nogle statuer af ham og plaketter, hvor der står, hvor han har boet og virket – men han anerkendes nok ikke af Fremskridtspartiet, for han var jo født i Bergen. Men jeg har da lyst til at citere et hyldestdigt til Ludvig Holberg. Det stammer fra 1827 – da havde han været død i knap 75 år – og det er skrevet af en digter, som ikke mange kender i dag, men som hed Christian Wilster. Men verset har jeg altid kendt, og jeg synes mægtigt godt om det, og det vil jeg gerne kyle lige hovedet på forslagsstillerne. Det lyder sådan:

»Hver mand, som med kløgt gik i lærdom til bund,
latin på papiret kun malte,
med fruene fransk, og tysk med sin hund,
og dansk med sin tjener han talte.«

Sådan var situationen i århundreder her i Danmark, og det var altså en del af den Danmarkshistorie, som vi alle sammen med ganske god ret er en smule stolte af og glade for og kan lære meget af.

Det pikante er selvfølgelig, at tjeneren i digtet her rangerer under hunden, men det siger jo også noget om tidens sociale tilstand dengang, og det var jo også noget, som Holberg havde sin morskab af, og som han hudflettede.

Men altså: Hvad er det for nogle patentdanskere, som både har fået statsborgerskabet og modersmålet i vuggegave, men som siger: Dette er kun for os danske; andre har sandelig at blive, hvor de er, og hvis de endelig er tvunget til at komme hertil, så kan vi tåle dem, men vi skal knageme være forsigtige med at give dem lige muligheder og lige rettigheder?

Det bringer mig hurtigt over til B 40 om kvoteordningen:

Altså ifølge den bibel, jeg har lært, og som jo også er bibel for den danske folkekirke, som ifølge grundloven nyder statens understøttelse, er der kun én og samme skaber for alle mennesker. Og så skal man elske sin næste som sig selv, uanset hvad præsten i Seem måtte mistolke teksten til, og den, der ikke vil være med til det, sætter sig efter min ringe mening uden for det gode selskab.

Men denne kvoteordning tyder på, at man har forspist sig på importkvoter, og at man ikke

kender forskel på, om det er gods eller varer, man har at gøre med, eller det er mennesker af kød og blod og med følelser og nerver af nøjagtig samme art, som er os patentdanskere givet i vuggegave.

Og så skal jeg sluttelig minde om en norsk digter, der hed Henrik Wergeland, og som skrev sine bedste ting i midten af forrige århundrede:

Han grundlagde engang i 1850'erne begrebet én verden og gik ind for, at begrebet statsborgerskab – hvis det ellers var muligt – skulle afløses af verdensborgerskab. Det er et stort mål, og det nås nok ikke i denne dronnings tid og da slet ikke i min tid. Men det er da i hvert fald et mål, som man kan stræbe mod, og så længe det ikke kan nås, kan man i det mindste opføre sig medmenneskeligt og en smule omsorgsfuldt og anstændigt over for mennesker, der er født under andre himmelstrøg, og som har fået andre modersmål i vuggegave, men som af den grund sikkert kan stå fuldt mål med alle os, der er så heldige at være født her.

Pia Kjærsgaard (DF):

Må jeg starte med at sige, at jeg synes, hr. Arne Melchior er så fordømmende, at det nærmer sig det latterlige. Og så skal jeg i øvrigt komme med min ordførertale:

Hvert år tildeles en lang række udenlandske borgere dansk statsborgerskab, og hver gang blusser en debat op om, hvorfor det er så nemt at blive dansk statsborger.

I Dansk Folkeparti mener vi, at der skal være en helt anderledes kontrol med betingelserne for at kunne smykke sig med betegnelsen dansk statsborger. For os, der er opvokset i Danmark, og hvis forfædre har opbygget vores land med den hensigt, at vi skal kunne leve i fred med os selv og vores naboer, må det ikke være en selvfølge, at man kan blive dansk statsborger, uden at der har været stillet særdeles strenge krav til én.

Tager vi et tilbageblik, så blev der i 1980-81 tildelt 1.224 danske statsborgerskaber; for 10 år siden var tallet vokset til 1.985; og for perioden 1995-96 er tallet nu oppe på 3.487 personer – en udvikling på blot 16 år på omkring 300 pct., og hertil kommer børnene.

Tallene viser med al tydelighed, at der er en voksende tilstrømning til Danmark, og at den giver et voksende antal udenlandske borgere mulighed for at få andel i tagselsvordet. Og i denne folketingssamling er der ingen undtagelse fra den procedure, hvor man tildeler en stor